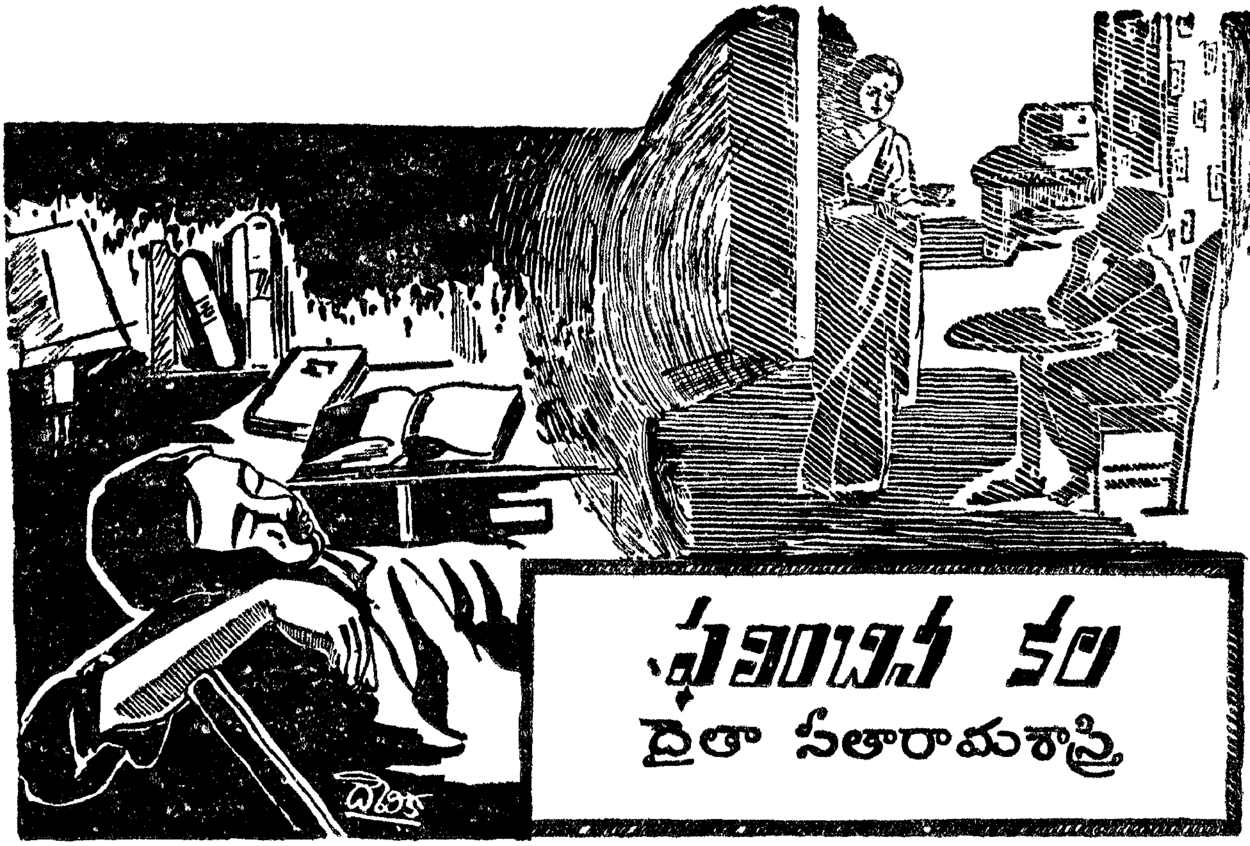

ఫలించిన కల

దైతా సీతారామశాస్త్రి

అప్పుడే హోటలులో భోజనం పూర్తిచేసి గదికి చేరాడు హుషారుగా ఈల వేసుకుంటూ రాము. తాళంతీసి లోపలకు అడుగు పెట్టాడు. స్విచ్ వేస్తే లైటు వెలగలేదు. ఇది ఏమి ఖర్మరా అనుకొన్నాడు. పోనీ కనీసం సిగరెట్టు కాల్చే అలవాటన్నా లేదు జేబులో అగ్గిపెట్టె ఉండటానికి. చీకటి ఉగాఢ్యరంగా ఉంది. కాలు కదిలిస్తే ఏదో ఒకటి అడ్డం వస్తోంది. ధైర్యంచేసి అలమారు దగరకు చేరాడు. బ్యాటరీలైట్ అన్నా దొరుకుతుందేమోనని అటు ఇటు తడిమాడు. చెయ్యి పెట్టగానే వ్రేలిమీదుగా ఏదో జర జరా ప్రాకిపోయింది. కొంపతీసి ఆ ఆత్మ మిత్రుడు కాదుగదా అనుకున్నాడు. చేతికి జేబురుమాలు చుట్టుకొని అతి ప్రయత్నం మీద బ్యాటరీలైటు పట్టుకొన్నాడు. దాని సహాయంతో ఏమి జరిగిందో విచారిద్దామని బల్బు తీసి చూశాడు. ఫిలమెంటు తెగిపోయింది. దారం తెగిన గాలిపటంలా అల్లల్లాడుతూ వెక్కిరించింది నీ బ్రతుకూ ఇంతేనని. ఉసూరు మన్నాడు. క్రిందా మీదా పడి మెల్లగా ఫిలమెంటును అతికించి వెలిగించాడు. జిగేల్ మని కాంతిని వెదజల్లుతూ పకపకా నవ్వింది. 'నాకు జీవంపోసి నాజీవితం దేదీప్యమానంగా వెలిగేటట్టు చేశావు. మరి నీ సంగతి ఏమిటోయ్' అని ప్రశ్నార్థకంగా చూచినట్లు అనిపించింది.

లైటు కాంతిలో పరిసరాలను పరికించాడు. అడుగు పెట్టినచోటల్లా పాదముద్రలు స్పష్టంగా పడుతున్నాయి. గది అంతా వస్తువులతో చిందరవందరగా ఉంది. ఎక్కడ పడితే అక్కడ దినపత్రికలు, మేగజైనులు దుమ్ము కొట్టుకొని పడిఉన్నాయి. ఏ మూల చూసినా సిగరెట్టు పీకలు. 'వెధవలు-వచ్చిన ప్రతివెధవా సిగరెట్టు పీల్చను, మూల గిరవాటు వేయను' అని తిట్టుకొన్నాడు కసిగా. కాదనలేని తన బలహీనతను నిందించుకొన్నాడు. గది మూలల బూజు తోరణములు కట్టి అలంకరించింది. ఏనాడైనా గదిని శుభ్రము చేసిన పాపం చేస్తేకదూ. తన బ్రతుకుకూడా ఇట్లా బూజు దుమ్ముతో నిండిపోవలసిందేనా. లక్షణంగా బి.ఏ.ప్యాసైనాడు. ప్యాసైన వెంటనే సునాయాసంగా రు. 150 ల ఉద్యోగం లభించింది. పైకి పోయే అవకాశాలు చాలాఉన్నాయి. కాని జీవితంలో ఎందుకు ఈ నిరాశా,నిస్పృహాలు? ఏమిటి జీవితంలో లోటు అనుకొన్నాడు. దీనికి కారణం ఏమై ఉంటుంది అని ప్రశ్నించుకొన్నాడు. 'ఏది ఏమైనా సరే జీవితాన్ని ఆనందమయం చేసుకోవాలి. ఈ ఇంటిని స్వర్గంగా మార్చాలి. ఇకనుంచి జీవితంలో నిర్లక్ష్యానికి తావివ్వకూడదు' అని తీర్మానించుకొన్నాడు.

అయితే దీనికి సరైన మార్గం? వివాహం చేసుకొంటే - ఛ - చాలు - పెళ్లి చేసుకొని కట్టుకొన్న భార్యను కన్న పిల్లలను పోషించ లేక పడే బాధలు యమయాతనలు చూస్తూనే ఉన్నాంకదా. వైవాహికజీవితమంటే గులాబీల పాన్పు అనుకోవటం పొరపాటు. గులాబీలు ఉండవచ్చు. కాని వాటితోపాటు ముళ్ళూ ఉంటాయని మరువకూడదు. గులాబీలు ఇచ్చే ఆనందంకన్నా వాటి ముళ్లు కలిగించే బాధ అమితంగా ఉంటుంది. అయితే వేరు మార్గం, బ్రహ్మచారి జీవితమా? నవ్వుకున్నాడు రాము. బహుశః బ్రహ్మచారుల పాట్లు గురుతు వచ్చినట్లుంది. ఈ గది దొరికే ముందు తను పడిన యాతనలు కళ్ళముందు సాక్షాత్కరించినాయి. కాళ్ళు బలపాలు కట్టేటట్టు ఊరంతా గాలించాడు. క్రొత్తగా కొనుక్కొన్న చెప్పులు పూర్తిగా పనికిరాకుండా పోయినయి. ఎక్కడ ఇల్లు ఖాళీగా ఉందని తెలిసినా అక్కడకు ప్రత్యక్షమయ్యేవాడు. 'మీరు కాపురంతోనే ఉంటారు కదూ' అని సందిగ్ధంగా చూచేవారు ఇంటి యజమానులు. అది ప్రశ్న లేక కాపురంతో ఉండాలనే నిబంధనో తన కర్థమయ్యేది గాదు. తన వాలకం కనిపెట్టి 'క్షమించండి బాబూ. వివాహితులై కాపురం పెట్టేవారికే ఇస్తాం' అనేవారు. ఏం తను మాత్రం పెట్టేది కాపురం గాదూ పెళ్లి కాకపోతే మాత్రం అని అందామని నోరు చివరదాకా వచ్చేది. కాని అవసరం తనది గనుక తమాయించుకొనేవాడు.

బ్రహ్మచారి అంటే ఎంత చులకన. భలే కోపం వచ్చింది. నిన్నకాక మొన్న పెళ్ళి క్రొత్త దంపతులు గదా చూసివద్దాం అని అట్లా వెళ్ళాడు గోపీ వాళ్లింటికి. 'గోపీ గోపీ' అని బిగ్గరగా పిలిచాడు అలవాటుకొద్దీ. 'ఎవ రండీ' అంటూ వచ్చిం దొక అలివేణి. 'ఇక్కడ గోపీ అనేవా రెవరూ లేరండీ' అంది చురచురా చూస్తూ. ఇంతలో గోపీ బయటకు వస్తూ 'అరే అదేమిటిరా బయట నుంచుండిపోయావు. నీకేమైనా క్రొత్త ఇల్లురా. లోపలికి రా' అన్నాడు చెయ్యి పుచ్చుకొని. 'అబ్బే అదేమీ లేదురా. అసలు నువ్వున్నావో లేదో అని చూస్తున్నా' అన్నాడు కుర్చీలో ఆసీనుడవుతూ. 'సుశీ, ఇతను నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు రామ మూర్తి. కొంచెము తొందరగా కాఫీ చేసి తీసుకొనిరా' అన్నాడు. ఇప్పుడే పావు గంటలో చేసి తీసుకొస్తానండి అని విసవిసా నడిచి లోపలికి పోయింది ఆమె. గోపీ ఆముదం త్రాగిన ముఖం పెట్టి ఏదో వాగుతున్నాడు. భలే ఆశ్చర్యంవేసింది తనకు. ఏమైనా తన చిన్ననాటి స్నేహితుడు. మనసులో మనసుగా ప్రాణంలో ప్రాణంగా మెలగినవాడు అనిపించింది. నాలుగు రోజులలో ఎంతగా మారిపోయినాడు! ఔరా! కాలవైపరీత్యం అని మనసులో ముక్కుమీద వ్రేలు వేసుకున్నాడు. గోపీ ముళ్ళమీద కూర్చొన్నట్లు బాధ పడుతున్నట్లుగా భావించాడు రాము. ఇక ఉండటం భావ్యం కాదని 'వెళ్ళొస్తారా' అని లేచాడు. 'కాఫీ త్రాగి పోదువుగానిరా కూర్చో' అని బలవంతము చేశాడు. 'లేదు బ్రదర్, ఇంతకుముందే త్రాగి బయలుదేరా' అని అబద్ధమాడేశాడు. 'పోనీ ఎప్పుడన్నా వస్తూఉండరా' అన్నాడు గోపీ. 'తరచు వస్తూ ఉండవద్దని హెచ్చరికా' అని మనసులో అనుకొని 'సరేలే' అని బయటపడ్డాడు.

ఆలోచనలతో నడుం వాల్చాడు రాము.

* * *

సాయంత్రం అయిదు కాగానే ఆఫీసు నుండి బయటపడ్డాడు. స్నేహితులు పిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా ఇంటిముఖం పట్టాడు. వెనుకనుంచి నవ్వులు వినిపించాయి. లెక్క చేయలేదు. దారిలో ఓ బేడ మల్లెపూలు తీసుకొని గబగబా అడుగులేసుకుంటూ ఇల్లు సమీపించాడు. వీధి గుమ్మంలో నుంచుని చిరునవ్వు చిందిస్తూ ఆహ్వానించింది అనూ. తన శ్రమంతా ఎగిరిపోయింది. దరహాసవదనముతో లోపలికి ప్రవేశించాడు. 'అనూ' అని పిలిచాడు కుర్చీలో కూర్చుంటూ. 'వస్తున్నానండీ' అంటూ ప్రవేశించింది తువ్వాలు, సబ్బు, చెంబులో నీళ్ళతో. మెల్లగా బూట్లు విప్పుకోసాగాడు రాము.

'ఉండండి నేను విప్పుతాను' అంటూ అడ్డంవచ్చింది అనూ.

చిత్రకారుడు—శ్రీ ఎస్. రఘురామారావు (విల్లివాకం)

'ఇంక అంతా రాణీగారి చిత్తమేనన్న మాట, సరే' అని కుర్చీలో జారగిలబడ్డాడు.

'ముఖం కడుగుకొందురుగాని రండి' అని చెయ్యిపుచ్చుకొని తీసుకొని వెళ్ళింది. తువ్వాలు అందిస్తూ 'తొందరగా బట్టలు మార్చుకోండి. టిఫిన్ కాఫీ తీసుకొస్తా'నని నిష్క్రమించింది.

తీయని ఆలోచనలతో కుర్చీలో ఆసీనుడై రేడియో ట్యూను చేయటానికి ఉపక్రమించాడు. ప్లేటులో టిఫిన్ టేబుల్ మీద పెడుతూ 'తీసుకోండి' అంది అనూ కూడా ప్రక్కన వేరొక కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

అనూ ముఖంలోకి చూస్తూ తన్మయుడై ఊహాజగతిలో విహరింపసాగాడు రాము. 'అనూ' అన్నాడు పద్మములాంటి ఆమె ముఖాన్ని దగ్గరకు తీసుకుంటూ. 'అబ్బ ఉండండీ. మరీ చిన్నపిల్లలై పోతున్నారు. ముందర టిఫిన్ పని చూడండి. తరువాత తీరికగా మాట్లాడుదురుగాని నేనిక్కడే కూర్చుంటాగా' అంది చిలిపిగా. చెంచా నోట్లో పెట్టుకుంటూ 'ఎంత బాగుంది' అన్నాడు. 'మీకు బాగుంది ఉప్మానా లేక నేనానండీ' అంది గట్టిగా నవ్వుతూ. అసలు సంగతి తెలుసుకుని 'నువ్వు' అంటూ నవ్వు కలిపాడు రాము.

'ఏమండీ ఆఫీసులో కూడా ఇట్లాగే పని చేస్తారాండీ' అంది అమాయకంగా ముఖం పెడుతూ. 'అప్పుడప్పుడులే' అన్నాడు తను మరింత అమాయకంగా ముఖం పెడుతూ. ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు.

'అనూ, జీవితం అంతా ఇట్లాగే ఆనందంగా గడిచిపోతే వేరే స్వర్గం ఎక్కడన్నా ఉన్నదంటావా? ఉన్నా మనకొద్దు!'

అంతలో 'రాము, రాము' అని కేక వినిపించింది బయటనుంచి.

'ఎవడో దాపురించాడు అప్పుడే' అన్నాడు చిరాకుగా.

'అదేమిటండీ అట్లా అంటారు. మీ గోపి లాగా ఉన్నాడు.'

'నువ్వు మంచిదానివిగాని నేను ఇంట్లో లేనని చెప్పి కొంచెము సేపన్నా విశ్రాంతి తీసుకోనివ్వరు.'

'భలేవారండీ. ఇంతకన్న మిత్రద్రోహు లెవరైనా ఉంటారా. వెళ్ళి తలుపు తీసి లోపలికి తీసుకురండి. నేను కాఫీ తయారు చేసి తీసుకొస్తాను' అని వెళ్లి పోయింది.

విసురుగా తలుపు తీయటానికి లేచి వెళ్ళాడు. జారి తలుపుమీదపడ్డాడు. దెబ్బ తగిలినచోట గట్టిగా అదిమి పట్టుకొని నిలబడిపోయాడు. బాధగా కళ్లు తెరచాడు. కల కరిగిపోయింది. బొప్పిమాత్రం మిగిలింది. వళ్ళంతా చెమటతో తడిసిపోయింది. ఇదంతా కలేనా అని విస్తుపోయాడు. చుట్టూ కలయ జూచాడు. కిటికీలోనుంచి తొంగిచూస్తున్న చంద్రుడు పకపకా నవ్వాడు తన దీనస్థితికి.

* * *

యంత్రంలా ఆఫీసు నడిచిపోతోంది. గడియారం పన్నెండు కొట్టింది. ఎండ తీవ్రంగా ఉంది బయట. లోపల ఫాను వేసుకుంటే వేడి గాలి, లేకపోతే ఉడకపోత. ఉసురుసురంటూ పనిచేసుకొనిపోతున్నారు, యంత్రంలోని భాగాలమల్లే తెల్లకాలరు సోదరులు. నుదురుమీద చెయ్యివేసి చూసుకున్నాడు రాము. వేడిగా ఉంది. ఒంట్లో ఏమీ బాగుండలేదు. మధ్యాహ్నం సెలవు పెడితే బాగుండు ననిపించింది. ఆఫీసు ప్యూను పోస్టుబ్యాగ్ అప్పుడే తీసుకొని వచ్చాడు. తనకేమైనా ఉత్తరాలు ఉన్నాయేమో నని చూచాడు. ఏమీలేవు. 'మనకు రాసే వాళ్ళెవ్వ రెవరు' అనుకొన్నాడు. ఇంతలో పోస్టల్ ప్యూను 'ఎక్స్‌ప్రెస్ లెటర్ ఉందండీ' అంటూ అందించాడు.

తీసుకొని చించి చదవటం ప్రారంభించాడు.

"చిరంజీవి రాముకు ఆశీర్వచనములు.

నీ దగ్గరనుంచి క్షేమసమాచారములు తెలిసి చాలా రోజులైనది. నా [illegible]

ఫలించిన కల

పనివత్తిడివల్ల వ్రాయలేకపోయానని తలుస్తాను. అయినా అందరూ ఉద్యోగాలు చేయటంలేదా? నీ ఆరోగ్యం విషయం జాగ్రత్తగా చూచుకో.

"మా అమ్మకు వారంరోజులనుంచి సుస్తీగా ఉంటున్నది. జ్వరం నీరసం. డాక్టరుకు చూపించి మందిప్పిస్తున్నాను. పూర్తి విశ్రాంతి కావాలని డాక్టరు చెబుతున్నాడు. నీకు తెలియనిదేముంది. విశ్రాంతి ఎక్కడనుంచి వస్తుంది. ఇంటిపనంతా చేసుకోవాలి. అందులో చాదస్తం ఎక్కువ. ప్రతిదీ తనే స్వయంగా చూచుకొంటేనేగాని నచ్చదు. ఈ శరీరాలకు విశ్రాంతి ఒకేసారి లభిస్తుందేమో.

"నిన్ను చూచి చాలారోజులైంది. ఒక్క

చూసి చూడాలని అంటోంది. కాలేజీకి కూడా సెలవుపెట్టి వెంటనే బయలుదేరి రావలసింది. నేను పెద్దవాడినైపోతున్నాను. నా ఒంట్లోనూ ఏమీ సరిగా ఉండటం లేదు. కొంత సెలలపాటు సెలవు పెట్టి విశ్రాంతి తీసుకోందామనుకుంటున్నాను. నీవు తప్పకుండా వస్తావుకదూ.

నీ తండ్రి,
నరసింహం."

కళ్లు చెమర్చినాయి. కని పెంచి ఇంత వాడిని చేసిన తల్లిదండ్రులకు తనేవిధంగానూ ఉపయోగపడలేదా అని మథనపడ్డాడు. ఎన్నాళ్ళని కష్టపడుతారు. పరిపరివిధాల ఆలోచనలు పోయినాయి. అసలే ఒంట్లో ఏమీ బాగుండలేదేమో జ్వరం మరీ ఎక్కువైపోయింది. వెంటనే నాలుగురోజులకు సెలవు దరఖాస్తు వ్రాసి ఆఫీసరు దగ్గరకు తీసుకొనిపోయాడు. ఆఫీసరు చూచి 'ఏమిటయ్యా పెండ్లికాని కుర్రవాళ్లు. మాట్లాడితే ఒంట్లో బాగుండకపోవటమేమిటి? ఇంత వయస్సు వచ్చి సంసారము చేస్తున్నా నేనెప్పుడూ ఇలాంటిది ఎరగను' అన్నాడు కొంచెము సీరియస్‌గా హాస్యం మిళితం చేస్తూ.

'ఊ. సరే వెళ్లు వెంటనే వచ్చేయి. సెలవు పొడిగించకు' అన్నాడు ఆఫీసరు ఏ కళనున్నాడో.

హ్యాండ్ బాగు, సూటుకేసుతో బయలుదేరాడు రాము స్టేషనుకు. ట్రైన్ ప్లాట్‌ఫారంమీద ఉంది. అక్కడనుంచే బయలుదేరటంవల్ల అంత జనసమ్మర్దంగా లేదు. ఖాళీగా ఉన్న ఒక కంపార్టుమెంటులో లోపలగా తన సూటుకేసు పెట్టి హ్యాండ్ బాగ్ చేత్తో పుచ్చుకుని బుక్‌స్టాల్ వైపు నడిచాడు ఇంకా టైము వుండటంవల్ల.

'హల్లో మూర్తీ' అన్నాడు శేఖర్.

'ఏదో ఊరిప్రయాణంమీద బయలుదేరినట్లున్నావే?'

'అవును బ్రదర్. విజయవాడ వెళ్తున్నాను. ఇంటి దగ్గరనుండి రమ్మని ఉత్తరం వచ్చింది.'

'ఏమిటి విశేషం. ఏదన్నా శుభవార్త వినే అవకాశం ఈ చెవికి కల్పించు బ్రదర్.'

'దానికేం ముందర ఆ భాగ్యం నాకు కలగాలిగా!'

ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు. ఇంతలో గార్డు విజిల్ ఊదుతూ పచ్చజెండా ఊపాడు.

'వస్తా బ్రదర్' అంటూ గబగబా పెట్టె వద్దకు వచ్చి ఎక్కాడు రాము. శేఖర్ చెయ్యి ఊపుతూనే ఉన్నాడు కనపడినంత వరకు. సిగ్నల్ స్తంభాలు, చెట్లు, మనుష్యులు వెనుకకు పరుగెడుతున్నారు పోటీ పడుతూ. చిత్రంగా చూస్తూ క్షణకాలముండిపోయాడు.

కూర్చొని మేగజైనులు తిరగవేద్దామని సీటు దగ్గరకు వెళ్లాడు. తన సీటు కెదురుగా ఒక అమ్మాయి చిన్నపిల్లవాడు కూర్చొనున్నారు. సహజంగా ఆడపిల్లలంటే బెరుకు. కాలేజీలో కూడా తన చదువు ధోరణి తనదేకాని మిగతా విషయాలవైపు దృష్టి మరల్చేవాడు కాదు. అందుచేత సంశయంగా నిల్చుండిపోయాడు. ఆమె ప్రక్కకు తిరిగి ముఖం కిటికీవైపుకు త్రిప్పుకుంది. సీటులో చతికిలబడి మేగజైనులో ముఖం పెట్టుకొని చూస్తున్నాడు. పత్రిక అడ్డం పెట్టుకుని ఆమెవైపు దృష్టి సారించి చూచాడు.

కోలముఖం. చిన్న నుదురు. కాటుకకళ్ళు. ఎర్రని పెదవులు. కోసదేరిన ముక్కు. పసుపు పచ్చని శరీరచ్ఛాయ. బక్కపలుచగా ఉంది. నీలిరంగు చీర ధరించింది. మెడలో గొలుసు తప్ప వేరే ఏమీ కనబడలేదు. గాలికి ముంగురులు ముఖంమీద దోబూచులాడుతున్నాయి. 'అందమైన పిల్లే' అనుకున్నాడు తనలో. ఒక చేతికి రెండు వరుసల బంగారు గాజులు ఒక చేతికి రిష్టువాచి ఉన్నాయి. కాళ్ళకు స్లిప్పర్సు. బహుశా చదువుకుంటూ ఉండవచ్చు అనుకున్నాడు. పత్రిక తిరగవేస్తూ ఆలోచనలో పడిపోయాడు.

'అక్కయ్యా! అచ్చం బావలాగ ఉన్నాడు కదూ' అంటూ చూపించాడు రామువైపు చిన్నపిల్లవాడు.

'ఛ. తప్పు' అంటూ వాడి నోరుమూసి రామువైపు చూసింది. రాము ఆమెవైపు చూడటం తటస్థించింది. ఆమె కలవరపడింది.

'మరేం అక్కయ్యా! ఆ పుస్తకంమీద అబ్బాయి తల్లక్రిందులుగా ఉన్నాడేమి?'

ఆమె తిరిగి చూసింది రామువైపు. మేగజైను తల్లక్రిందులుగా పుచ్చుకొని చూస్తున్నాడు. ముసిముసిగా నవ్వుకుంది.

తల్లక్రిందులైన ఊహాజగత్తునుండి వాస్తవిక జగత్తులో అడుగుపెడుతూ ఆమెవైపు చూచాడు, కొంటెగా కూడదీసుకొన్న ధైర్యంతో. ఇద్దరిచూపులు కలుసుకొన్నాయి. వాడి తూపులనుబోలిన చూపుల తీక్షతను తట్టుకోలేక పరాజయాన్ని అంగీకరించింది ఆమె. సిగ్గుదొంతరలు వ్యాపింపగా ముఖాన్ని తిప్పుకొంది. రాము వదనకోణాన్ని జార విడుచుకోకుండా ఆపాదమస్తకము వీక్షించి నేత్రోత్సవం చేసుకొన్నాడు. తన ధైర్యానికి తనే అబ్బురపడ్డాడు. తనెప్పుడూ ఏ స్త్రీని ఆ విధంగా చూడలేదు. కాని ఈ రోజు ఇట్లా చేశానేమిటా అనుకున్నాడు. శూన్యంలోకి చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

'అక్కయ్యా! నాకేం కాఫీ కావాలి' అన్నాడు ఆ చిన్నపిల్లవాడు.

'రైలులో ఇప్పుడెక్కడనుండి వస్తుంది? ఇంటికివెళ్ళిన తరువాత త్రాగుదువుగానిలే' అంది మందలింపుగా జరిగిన సంఘటనగూర్చి ఆలోచిస్తూ.

'కాదు నా కిప్పుడే కావాలి' అని

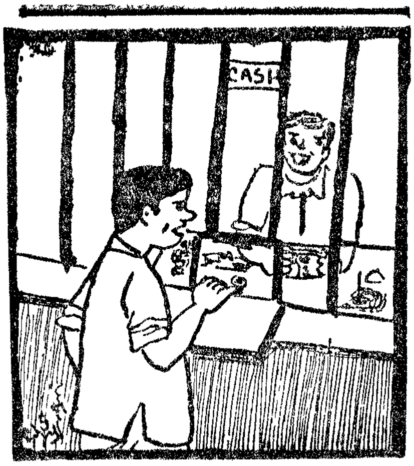

"జ్ఞాపకముందా గురూ! మనం సెంట్రల్ జైల్లో కలుసుకున్నాం!"

చిత్రకారుడు—సి. లక్ష్మణరావు
(మచిలీపట్నం)

మారాం చేయటం మొదలుపెట్టాడు. వినోదంగా తిలకిస్తున్నాడు రాము. ఏడుపు మొదలుపెట్టాడు బాబు.

'రా బాబు, వచ్చేస్టేషనులో తెచ్చిపెడతాలే' అని ఊరడించాడు రాము. ఏడుపు మాని అతని ప్రక్కకు చేరాడు బాబు. ఆమె నిశ్చేష్టురాలై మ్రాన్పడిపోయింది.

'తప్పు ఇలారా బాబూ' అంది ఆమె.

'ఉహూ నేను రాను' అన్నాడు దీర్ఘం తీస్తూ.

స్టేషను వచ్చింది. కోలాహలంగా ఉంది. బాబును తీసుకొని వెళ్ళాడు రాము కాఫీ త్రాగటానికి. కాఫీ త్రాగి ఒక గ్లాసుడు కాఫీతో తిరిగి వచ్చారు.

'మీరుకూడా తీసుకోండి' అని అందించాడు.

'వద్దండి నాకు త్రాగాలని లేదు' అంది మెల్లగా.

'ఫరవాలేదండి. కాఫీ ఎన్నిసార్లయినా త్రాగవచ్చు. దానికేలాంటిది' అన్నాడు హాస్యధోరణిలో చొరవతీసుకుని.

'అది కాదండీ' అంది సంశయంగా.

'ఫరవాలేదు తీసుకోండి. ఇంతమాత్రానికేనా' అంటూ గ్లాసు అందించాడు.

'థ్యాంక్సండి మీకు శ్రమ ఇచ్చాను' అంది గ్లాసు ఖాళీచేస్తూ.

రైలు కూతవేసి బయలుదేరింది నూతనోత్సాహంతో.

'మీరు ఎక్కడదాకా వెళ్ళుతున్నారు?'

'విజయవాడ.'

'అక్కడ మీ బంధువులెవరైనా ఉన్నారా?'

(తరువాత పేజీ చూడండి)

వింత షరతులు

వీర్ కేమీ అర్థం గాకపోయినా చిరునవ్వు నవ్వి వూరుకున్నాడు.

సరియైన సమాధానాలు చెప్పింది రఘువీర్ అని తెలియక - అతను కానపుడు తను బ్రతకడ మెందుకనుకొని-సురేఖ తన చేతి వుంగరపు వజ్రాన్ని పొడిచేసి - నీళ్లలో కల్పి త్రాగబోతోంది-ఆ సమయానికే ఎప్పుడక్కడకు వచ్చాడో కాని-రఘువీర్-ఒక్కవుదుటున సురేఖ త్రాగబోతున్నదాన్ని లాగుకున్నాడు. అతన్ని చూచీచూడగానే - కౌగలించుకొని 'బావురు'మని ఏడ్చింది. సంగతంతా చెప్పి ఆమెను ఓదార్చాడు రఘువీర్. ఆమె చాలా సంతోషించింది.

ఒక శుభముహూర్తాన సురేఖ-రఘువీర్ల వివాహం, రాజ్యపట్టాభిషేకం జరిపించాడు రాఘవేంద్రుడు మహావైభవంగా.

ఆ తర్వాత ఖైదులోవున్న జయచంద్రుణ్ణి-అటువంటి వాళ్లనే మరిద్దరినీ చూచి ఆశ్చర్యపోయాడు-రఘువీర్. ఖైదులోవున్న ఎనమండుగుర్ని విడుదలచేసి-సత్కరించి ఎవరి దోవన వారిని పంపేశాడు. పిమ్మట తను జయించిన రాజ్యాల్ని తిరిగి ఎవరివి వారికి యిచ్చివేశాడు. అటు పిమ్మట ప్రజానురంజకంగా రాజ్యాన్ని పాలిస్తూ సురేఖతో హాయిగా కాలం గడిపాడు-రఘువీర్. ★

ఫలించిన కల

(11-వ పేజీ తరువాయి)

'రేపుయింకే వెళ్లి విజయవాడ. మా అక్కయ్య యింటికి సెలవులకు వెళ్ళవస్తున్నాం.'

'మీరేం చదువుతున్నారు?'

'ప్రీ యూనివర్శిటీ పరీక్షలకు వెళ్లాను.'

'మీ పేరు.'

'అనూరాధ' అంది సిగ్గుతో.

'అయితే నాతోబాటు మీరు కూడా విజయవాడవరకు వస్తారన్నమాట.'

'నేను కొంచెము కునుకుతీసినా నా సూటుకేసుకు భయం లేదు' అన్నాడు, పెట్టె మీదకు జారగిలబడి. రైలుతో పోటీపడుతున్నాయి ఆలోచనలు. నిమిష కాలంలో అవి భూలోకపు సరిహద్దులను దాటివేసినాయి.

రైలు ఆగింది. స్టేషను జనసమ్మర్దంతో కూడావడిగా ఉంది.

'ఏమండీ విజయవాడ వచ్చిందండీ' అంది అనూరాధ.

ఉలిక్కిపడి లేచాడు. 'చాలా థాంక్స్ మీరు లేపకపోతే నేనిట్లాగే వెళ్ళిపోయేవాడిని' అని లేచినుంచున్నాడు సూటు కేసు హ్యాండ్ బ్యాగ్‌తో.

'మీకోసం ఎవరైనా స్టేషనుకువస్తారా?'

'అరుగో నాన్నగారు వచ్చారు.'

'మరైతే నేవెళ్లి వస్తానండి' అంటూ పెట్టె దిగాడు రాము.

'ఎంతమంచివారు' అనుకుంది సామానుతో బయటపడ్డారు.

* * *

అప్పుడే రిక్షాలోనుంచి దిగుతున్న రామును చూసి 'అమ్మా అన్నయ్య వచ్చాడే' అంటూ కేకపెట్టి పరుగెత్తుకుంటూ బయటకు వచ్చాడు చిన్న తమ్ముడు.

'అన్నయ్యా, అన్నయ్యా! సంచి నాకివ్వరా నే పట్టుకొస్తా' అంటూ చేతిలోంచి లాక్కున్నాడు. సంచి వాడికిచ్చి నవ్వుతూ లోపలికి ప్రవేశించాడు.

'వచ్చావా నాయనా' అంటూ పలుకరించింది తల్లి ఆప్యాయంగా తల నిమురుతూ.

'ఏరా మరీ బాలిగా ఎండిపోయావు. ఏమి హోటలు భోజనము ఏమిటో' అంది బాధను వ్యక్తంచేస్తూ. ఆ మాతృమూర్తి స్వరంలోని చల్లదనం, ఆ పలుకరింపులోని ఆప్యాయత అవ్యక్తానందాబ్ధిలో ముంచివైచి వేశాయి. నవమాసములు మోసి కని, కష్టపడి పెంచి పెద్దచేసిన ఆ మాతృదేవతకు ఎవరు సాటి అనుకున్నాడు. మనస్సులో నమస్కరించాడు.

'ఏలా ఉందమ్మా నీ ఒంట్లో? ఏమిటి అనారోగ్యం? డాక్టరుగారు రోజూ వస్తున్నారా? సరైనమందు తీసుకొంటున్నావా? కొంచెము పని తగ్గించుకోకూడదమ్మా. విశ్రాంతి లేకుండా ఆరోగ్యం ఎట్లా చేకూరతుంది?' అంటూ ప్రశ్నమీద ప్రశ్న కురిపించాడు తన ఆదుర్దా వ్యక్తపరుస్తూ.

'ఫరవాలేదు నాయనా కొంచెము కులాసాగానే ఉంది ఇప్పుడు. పూర్తి విశ్రాంతి కావాలంటాడు డాక్టరు.'

మౌనం వహించాడు రాము.

'ఏరా ఎంతసేపైంది వచ్చి' అంటూ పలుకరించాడు తండ్రి లోపలికి వస్తూ.

'ఇంతసేపుముందే.'

'ఉత్తరంఅన్నా వ్రాయటం మానుకొన్నావు. అంత తీరుబడి లేకుండా ఉందా' అన్నారు ప్రశ్నార్థకంగా జవాబులేని ప్రశ్న అని తెలిసి ఉండి కూడా.

'వాడికి కొంచెము కాఫీ అన్నా కలిపియ్యి. ఎప్పుడు త్రాగాడో' అన్నారు తండ్రి.

'వాడితోపాటు మీరు మళ్ళీ త్రాగవచ్చునా!'

'అవును వాడితోపాటు నాకూ మంచి కాఫీ వస్తుందని.'

'అవ్వ చూడరా నేను మంచి కాఫీఅన్నా ఇవ్వటం లేదనేగా వారి ఫిర్యాదు?'

'అని నే నన్నానా. గుమ్మడికాయ దొంగెవరంటే భుజాలు తడుముకున్నాడట వెనుకటి కొకాయన. అట్లా ఉంది.'

'ఉండండమ్మా మీ ఇద్దరికి నేను మంచి కాఫీ కలిపి ఇస్తాను.' అన్నాడు రాము.

'కోడలు వచ్చాకనా' అన్నారు ఒకేసారి ఇద్దరూ నవ్వుతూ.

రెండురోజులు అవలీలగా తల్లిదండ్రుల ప్రేమానురాగాలతో ఆదరాభిమానాలతో గడిచిపోయినాయి.

'ఏరా ఎన్నాళ్ళని ఇట్లా సత్రం భోజనం మఠం నిద్రతో గడుపుతావు. నీ ఆరోగ్యం కూడా ఏమీ బాగుండటంలేదు. అట్లా ఉంచి మేమూ పెద్దవాళ్ళమవుతున్నాము' అంటూ ఆగింది రాముపైపు చూస్తూ సందేహిస్తూ.

'ఈ ఉపోద్ఘాత మంతా దేనికో తెలుసులేమ్మా' అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

'అవునురా ఎన్నాళ్ళని ఇంకా పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఉంటావు?'

'చేసుకుంటానమ్మా. చేసుకోనన్నానా నేను. కాని—'

'కాని ఏమిటిరా. ఇంకా కొంతకాలము ఆగమంటావు. అంతేనా?'

'అంతే అమ్మా. మంచి పిల్లను చూడు

> రోగి—ఏమండీ, డాక్టరు గారు ఉన్నారా?
>
> కంపౌండరు-లేరండి. ఆయన భార్యకు పురుడువచ్చే సమయం. అందుకని లేడీ డాక్టరు కోసం పరుగెత్తుకొని వెళ్లారండి.
>
> —నేమాని కాశీ విశ్వేశ్వరరావు, (కాకినాడ.)

నీకు నాకు నచ్చేటట్లుగా' అన్నాడు హాస్య ధోరణిలో.

'ఇంకా చూడట మేమిటిరా. చూసే ఉంచాను. గవర్నరుపేటలో రాజ్యలక్ష్మమ్మగారని ఉన్నారు. వాళ్ళమ్మాయి ఉంది. చక్కనిచుక్క. గుణవంతురాలు. కాలేజీలో చదువుతోంది. ఎప్పుడు వెళ్ళినా అత్తయ్యా అత్తయ్యా అని ఆప్యాయంగా వెంటబడి తిరుగుతుంది. తండ్రి డాక్టరు. పాపం ఆవిడ కూడా నీ ప్రసక్తి ఎన్నోసార్లు తీసుకొనివచ్చింది.'

'నాకంటే ముందరే నీకు కావలసిన పిల్లను సెలెక్టుచేసుకున్నావన్నమాట. నీకు నచ్చితే నాకు నచ్చవద్దమ్మా?'

'ఏం ఎందుకు నచ్చదు? నిక్షేపంలాంటి పిల్ల. అందం తక్కువనా, గుణం తక్కువనా, హోదా తక్కువనా నచ్చకపోవటానికి.'

'సరేలే అమ్మా' అన్నాడు అప్పటికి ఆ సంభాషణ నిలిపివేసే ఉద్దేశంతో.

'సరేలే అంటే కాదు. రేపు మంచిది చూడటానికి వస్తున్నామని కబురుచేశాను.'

'ఎందుకమ్మా అంత తొందర? మళ్లీ వచ్చినప్పుడు చూడవచ్చులే. ఇంకా ఎక్కడైనా మంచిపిల్లలు ఉన్నారేమో తెలుసుకొని ఉంటే ఈసారి పదిరోజులపాటు సెలవుపెట్టి వస్తాను. అప్పుడు ఈ పనిమీదే ఉంటాను.'

'ఏం నవ్వులాటగా వుందిరా నీకు' అంది తీక్షణంగా.

'ఏమైనా సరే రేపు వెళ్ళి చూసిరావలసిందే' అంది మళ్ళీ నిశ్చయంగా.

'అట్లాగే నీ ఇష్టం' అన్నాడు తల్లిని నిరుత్సాహ పరచటం ఇష్టంలేక. విజయసూచకంగా చిరునవ్వు నవ్వింది తల్లి.

రాజ్యలక్ష్మమ్మగారిల్లు హడావిడిగా ఉంది. 'వాళ్ళు వచ్చే టైమైంది నీ అలంకారము పూర్తికాదే' అని హెచ్చరిక చేస్తోంది కూతురుకు.

'రండి బావగారూ మీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాం అంటూ' ఆహ్వానించారు డాక్టరు హనుమంతరావుగారు.

కుశల ప్రశ్నలతో కొంతసేపు సంభాషణ నడిచింది.

'ఏం నాయనా నీవు ఇప్పుడు విశాఖపట్నంలోనే నా పనిచేస్తోంది' అని ప్రశ్నించాడు హనుమంతరావుగారు.

'అవునండీ' అని ముక్తసరిగా జవాబిచ్చాడు రాము.

'లక్ష్మీ అమ్మాయి అనూరాధను తీసుకొనిరా' అన్నారు ఆయన.

అనూరాధ పేరు వినపడగానే ఉలిక్కిపడ్డాడు. వెంటనే సంబాళించుకుని ఆలోచనాసముద్రంలో మునిగిపోయాడు రాము.

'ఆహా – అనూరాధే నాకు జీవితభాగస్వామిగా లభిస్తే నేనెంత అదృష్టవంతుణ్ణి' అనుకొన్నాడు.

ఆలోచనవలన కలిగిన పరాకువల్ల ఎవరు వచ్చినదికూడా గమనించలేదు.

అనూరాధ తలవంచుకుని కూర్చుంది.

'ఏమిటమ్మా నీపేరు' అని ప్రశ్నించారు రాము తండ్రి పేరు తెలిసినప్పటికీ.

'అనూరాధ' అంది తలెత్తి.

రాము ఆమెవైపు చూచాడు. సంభ్రమాశ్చర్యములతో దిగ్భ్రమచెందాడు. కలో లేక నిజమో అర్థంకాలేదు. మళ్ళీ పరీక్షగా చూచాడు. అనూరాధ కూడా తలెత్తి క్రీగంట చూచింది. నివ్వెరపాటు చెందింది. మనసులోని భావాలకు ఆలోచనలకు అంతులేదు. సిగ్గులో బుగ్గలు కెంపువర్ణము దాల్చగా గులాబిమొగ్గవలె ముడుచుకుపోయిందిఅనూ.

'ఒకపాట్ట పాడమ్మా' అంది రాము తల్లి.

'అక్కరలేదమ్మా' అన్నాడు రాము. ఆమెకు అర్థంకాలేదు. ఎందుకీ విముఖత పిల్ల నచ్చలేదా అని తర్కించుకొంది.

ఫలహారాలు కాఫీ ఏర్పాటుచేశారు.

అనూరాధ తమ్ముడు తన చిన్న కాఫీ గ్లాసుతో వస్తూ 'మొన్న నాకు రైలులో కాఫీ ఇప్పించాడే ఆ అబ్బాయే' అన్నాడు రామువైపు చూపిస్తూ.

ప్రశ్నార్థకంగా ఒకరి ముఖంవంక మరొకరు చూచుకున్నారు ఏమీ అర్థంకాక. జరిగిన సంగతి క్లుప్తంగా వివరించాడు రాము.

'ఎంతటివాడవురా నీవు. నీ నేదో నాకు నచ్చిన పిల్లను నేను నిర్ణయించుకొన్నానన్నావు. మరి మాకు ఎవరికీ తెలియకుండానే నీవు నిర్ణయించుకోవటంలో నీ ఉద్దేశం' అంది కోపం అభినయిస్తూ తల్లి.

రాము ముసిముసిగా నవ్వాడు సమాధానంగా.

పెళ్ళి నిర్ణయమైంది. వారంరోజులలోనే ముహూర్తం ఉండటంవల్ల పదిహేనురోజులపాటు సెలవు పొడిగించుకున్నారు. వివాహ ఆహ్వానపత్రిక పంపిస్తూ సెలవు దరఖాస్తు కూడా జతపర్చాడు. వివాహం సకల మర్యాదలతో ముగిసింది.

గది అంతా శోభాయమానంగా అలంకరించబడినది. ఎటుచూచినా వివిధములైన చిత్రపటములతో నిండివుంది. అగరువత్తుల నుండి వెలువడుతున్న పొగలు వలయాకారంగా తిరుగుతూ తెరలు తెరలుగా వ్యాపిస్తున్నాయి, సువాసనలు వెదజల్లుతూ. మంచంమీద కూర్చొని కృష్ణుడు రాధ కొంగును పుచ్చుకొని లాగుతున్న దృశ్యంవైపు చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు. తలుపు చప్పుడైంది. అనూరాధ తలవంచుకొని తలుపు దగ్గర నిలబడింది. బయట గొళ్లెంపెట్టిన శబ్దము వినవచ్చింది. దగ్గరకు వచ్చి గడ్డం పుచ్చుకొని 'అనూ' అంటూ తనవైపుకు త్రిప్పుకొన్నాడు. తీగగా ఆమె కళ్లలోకి చూచాడు. ఒకరి నొకరు చూస్తూ నిలుచుండిపోయారు, తన్మయత్వంలో కొంత సేపు పాటు. తీయని కబుర్లతో నవ్విస్తున్నాడు. ఇంతలో ఏదో గుర్తుకువచ్చి తనలో తను నవ్వుకొన్నాడు.

'ఏమండీ మీ రొక్కరే ఎందుకు నవ్వుకుంటున్నారు. నా అందం చూశా. పోనీ లేండి నేనంత అందంగా లేకపోతే మాత్రం నవ్వాలా' అంది ప్రణయకోపం నటిస్తూ.

'అదికాదు అనూ! నాకు కొద్దిరోజులక్రింద వచ్చిన కలగురించి. నాకు కలలంటే నమ్మకం లేదు. కలలన్నీ కల్లలని వాదించేవాడిని.' అని తనకు వచ్చిన కలగురించి వివరించాడు.

'అయితే కలలు నిజమవుతాయా? ఏది ఏమైనామనవిషయంలో మాత్రం నిజమైంది.'

'అవునండీ. నాకు ఆరోజు రైలులో మిమ్మలను కలుసుకొనిన తరువాత ఒక కల వచ్చిందండీ. నాకు తెలియకుండా ఎవరో నా హృదయాన్ని దొంగిలించారట. నేను ఆ దొంగను పట్టుకునేందుకు విశ్వప్రయత్నం చేశాను కాని చివరకు—'

'నీ హృదయం నీ దగ్గర ఉందో లేదో నేను చూస్తానుగా వుండు' అంటూ దగ్గరకు తీసుకున్నాడు రాము అన్వేషించే ప్రయత్నంలో. "ఇదిగో దొరికింది. నీ కల నా కల రెండు ఫలించాయి. ఈ రోజు" అన్నాడు ఆమె పెదవులను ముద్దుపెట్టుకుంటూ. కిటికీగుండా దొంగతనంగా తొంగి చూస్తున్న చందమామ సిగ్గుపడి మబ్బులచాటుకు పోయి దాక్కున్నాడు. ★

కావలెను

శాలువల అమ్మకమునకు పార్టుటైమ్ ఏజెంట్లు కావలెను. వివరములకు ఉచిత కాంటిల్యాగు వ్రాయండి: Girson Knitting Works, LUDHIANA (202)

ఇంటింటికి ప్రతి గ్రంథాలయానికి

ఉత్తమ నవలలు

సుడిగుండాలు	శ్రీ కృష్ణారావు	5-00
ఎత్తుపల్లాలు	అంగర	3-00
ఆశ్రమహారి	కింగ్	2-00
మనుషులు-మనసులు	గోవిందరావు	1-50
అనుబంధాలు	సుదర్శన్	5-00
యుగ సంధి	భాస్కరభట్ల	4-00
మురళి	గోవిందరావు	3-00
వల్లభమంత్రి	వి. సత్యనారాయణ	3-00

ఆదర్శ గ్రంథమండలి, విజయవాడ-2

NVKR's